

zeeslag gaande tussen de Engelse en de Duitse vloot op de Zuiderzee. Op de Westerdijk kan je het in de verte zien".

In een mum van tijd stroomde de hele kapperszaak leeg en men holde naar de zeedijk. Natuurlijk niets te zien, 't was trouwens onmogelijk dat Engelse of Duitse oorlogsschepen op de Zuiderzee konden varen. Opwinding bracht nog dat over de Zuiderzee een zeppelin vloog, die op weg was om Engeland te bombarderen, en in Hoorn te zien was.

Met het ten einde lopen van de wereldoorlog brak internationaal revolutionaire onrust uit. In Nederland meende Troelstra dat de tijd rijp was voor een machtsovername. In Hoorn heeft men niet zo veel gemerkt van deze spanning. Wel werden overal groepen vrijwilligers geformeerd om zonodig onrust de kop in te drukken. Het waren allemaal vrijwilligers; men zag burgers met een geweer lopen.

22 november 1918 kreeg de in Hoorn gestationeerde klipper Noord Holland van Rijkswaterstaat de opdracht om de Duitse kroonprins van Ewijksluis naar het eiland Wieringen te vervoeren, alwaar hij geïnterneerd werd. De bemanning bestond uit drie Hoornse burgers, namelijk schipper Piet Boersma en de twee stuurlieden Hielke v. d. Schuit en Wietse Nieman.

In 1919 werd Hoorn weer marinestad. Hier werd gevestigd het Wachtschip voor opleiding van jonge matrozen. Dit Wachtschip droeg de naam van Willem Cornelisz Schouten, de bekende Hoornse zeevaarder uit de 17e eeuw. Het schip had als ligplaats de Vluchthaven. Dit bracht natuurlijk veel levendigheid in de haven. De terugkeer van het garnizoen voltooide het weerkeren

van de normale oude situatie in Hoorn. Het garnizoen was ruim vier jaar weggeweest. Deze terugkeer werd alom toegejuicht. De militaire kapel bestond niet meer, maar werd vervangen door het stadsmuziekcorps. Wel liep voorop de martiale figuur van de oude tambourmaître, J. Moes. Later hebben we hem persoonlijk ontmoet in het Rijksmuseum te Amsterdam, waar hij suppoost was. De bataljonscommandant was Majoor James. De compagniecommandanten waren o.a. de Kapiteins de Groot en Gaillard.

3. Vertier

De zuidelijke provincies van ons land worden overstroomd door vluchtelingen. Legering en voeding eisen een geweldige inspanning. Allerlei plaatselijke hulpcomité's worden samengesteld. Weldra worden de vluchtelingen doorgezonden naar de noordelijke provinciën. Zo kreeg omstreeks 10 oktober ook Hoorn enige honderden vluchtelingen toegezonden. Scholen, gebouwen en huizen, die leeg stonden of leeggemaakt werden, waren nu de gelegenheden waar de vluchtelingen werden ondergebracht. Het was een treurige stoet, met hun schamele bezittingen; het grootste bezit was de kleding, die ze droegen. Sommigen hadden hun huisdieren mede, zoals katten, honden en vogeltjes in een kooi.

Tragisch waren de biljetten met een groot aantal kinderkopjes erop die werden aangeplakt. Deze kinderen waren hun ouders in de verwarring van de vlucht kwijtgeraakt en men hoopte ze op deze manier weer met hun familieleden samen te brengen.

Het was een sentimentele tijd.

Bal masqué georganiseerd in Het Park door dansclub O.L.A., winter 1916. De sfeer is ongetwijfeld dezelfde als tijdens de in dit artikel genoemde bal. Foto mev. Perwitz.